

Клумачний словник

Дмитро Білоус

Тарасик набігавсь,
примчав із двора.
Уже й за уроки
сідати пора.

Ось віршика вивчив,
задачі зробив.
В щоденник заглянув
тривогу забив.

Гласить неодмінний
шкільний записник:
"Принести до школи
клумачний словник".

Завдання у класі
він сам записав.
А що за словник то —
і досі не взнав.

Прибіг до бабусі,
що прала рушник:
— А що таке, — каже,
клумачний словник?

— Клумачний? — бабуса
на те хлопчаку. —
Та, мабуть, що носять
його в клумаку!

Сестричка сміється,
швидка на язик:
— Сам, — каже, — доклумай,
який це словник!

Та це вам не шахи,
це вам не лото:

кого не питає —
не знає ніхто.

Спитав у сусіда —
вже дещо нове:
— В нас, — каже, — в будинку
письменник живе.

По радію мову
веде про слова.
Слова — це перлини,
це дивні дива!

Піди ти до нього —
у нього книжки.
Він знає й розкаже
про всі словники.

Ну що ж, як розради
немає ніде,
в квартиру поета
Тарасик іде.

Ось дзвонить, заходить:
— Будь ласка, — гука, —
клумачного дайте
мені словника!

Поет усміхнувся:
— Ти просиш дарма:
клумачного, — каже,
в природі нема.

Клумачний... То, мабуть,
почулось... Пробач,
бо той, хто тлумачить,
той зветься — тлумач.

Буває, що слово
відоме давно,
а знає не кожен,

що значить воно.

І тут у пригоді
стає визначник
скарбів наших мовних —
тлумачний словник.

Тарасику, світла
твоя голова,
Ану, зустрічав ти,
наприклад, слова:

красуля, красоля?
Словник розгори —
і зразу побачиш,
що значать вони:

красуля — красуня,
красоля — цвіток.
І тут же: краснуха —
хвороба діток.

Оце ж і тлумачний
словник! Зрозумів?
А є словники ще —
походження слів.

Любити життя —
звідси йде життєлюб.
А шлюб — від слюбитися
слюб — отже й шлюб!

Вивчатимеш мову:
слова — в голові,
любов до них — в серці,
в самому естві.

— Слова в голові? —
розсміявся хлопчак. —
То, значить, для слів
не потрібний клумак!

Радіє письменник
з тямкого дружка:
— Як любиш, наука
тобі не важка.

Ціннюща в людини
до знань ненасить.
І їх за плечима,
тих знань, не носить.

— Спасибі! — Тарасик
додому побіг.
І ледве, зраділий,
ступив за поріг:

— Доклумав! — гукає
сестричці своїй.
А потім біжить
до бабусі мерщій.

Примчавши на кухню,
червоний, як мак:
— Бабусю, — кричить, —
не підходить клумак!

Ціннюща в людини
до знань ненасить.
І знань за плечима, —
гука, — не носить!